

Zpráva z bronzové ostré expedice

Epimedium Grandiflorum

Je páteční ráno, něco po půl osmé, a to už si to vykračuju směr nádraží. Míjím proudy studentů mířících do škol, avšak já jdu v protisměru. Lepší přijít dřív než pozdě. Když tam přijdu, hned mě napadá, že si koupím nějaké čtivo. Už už se dívám po Mladé frontě, ale v tom se ve dveřích objevují dvě známé tváře, dva členové naší skupiny Epimedium Grandiflorum, Jindra a Matyáš, náš velevážený nejvyšší šéfkuchař.

Kolem osmé jsme kompletní a nasedáme do místního rychlovlaku směr Leskovec. Následné zjištění, že Leskovec je zastávka uprostřed louky, mne ani nepřekvapuje. Hned na začátku upevňuji svou roli mapníka, jak by řekla Anet, a stejně tak úroveň orientace tvrzením, že jsme přijeli z druhé strany, než jsme opravdu přijeli. Ujišťujeme paní učitelku Janků, že máme prostředky na zahánění medvěda. Já mám ruce, Matyáš pusu a Jindra, ten má dokonce obojí!

U místní zříceniny mlýna dáváme první brífink, aby všichni věděli, kam jdeme, jak tam jdeme a proč tam jdeme. Úkol zněl vcelku jasně: jít po žluté. Jednoduché. Vzápětí se však ukazuje, že tak snadné to nebude...

Nejdřív to bylo asi nějak takhle: „Viděl někdo z vás žlutou? Protože já ji už dlouho neviděl...“ No a potom už nebylo cesty zpět, došli jsme moc daleko bez žluté. „Teoreticky, když půjdeme pořád nahoru, tak tam někdy dojdeme, ne?“ Můj tým ve mě nepochopitelně vkládal důvěru, a tak pokračujeme. Značka nikde, bahno všude, vysoká tráva, mokré boty, strmý kopec. Přes to všechno panovala celkem dobrá nálada. Po rozbahněném kopci vycházíme na malou mýtinu a Matyáš konstatuje: „Jsou tady jahody, takže jsme na Jahodném.“ Tato úvaha se mi moc líbí a podporuju tento závěr. Z lesa vycházíme na zelenou a jednoduše odvozuju, že pokud půjdeme pořád po zelené, na Jahodný dojdeme. Protože už jsme celkem ve skluzu a Jahodný nikde, nabíráme hodně solidní tempo, postupujeme rychle kupředu. Nahoru, dolů, nahoru, dolů, nahoru... A vrchol. Z dálky vidíme vysílač a rozcestník, konečně jsme na Jahodném... Filka. Byli jsme tak zapálení, že jsme na Jahodném přešli rozcestník a valili dál. Na Filce jsme byli o hodinu dřív oproti našemu původnímu plánu, a tak zařazujeme pohodové tempo a pod Filkou dáváme první zastávku. Makový závin, mňam! Pokračujeme vycházkovým tempem. V sedle Pod Radošovem dáváme větší pauzičku, při které řešíme nejpalčivější otázky světové politiky. Z další části si jen pamatuju to, jak mě bolelo koleno při scházení Pulčinských skal. Někdy

panu Matochovi závidím to jeho železné :D Demokraticky hlasujeme o vhodné cestě přes Pulčiny, nakonec volíme mírnější trasu. Studená pramenitá voda, tryskající z kovové trubky studánky Dobrodějky, nám poslouží jako příjemné ochlazení a pití na zbytek dne. Dorážíme do cíle, hurá!

Srkáme nudle čínských polévek a plánujeme průzkum skal. My, zájemci o průzkum, se vydáváme směr skály, a Venda s Anet mezitím staví stan. Mezi průzkumem a večerkou se udála spousta zajímavých věcí, vypíchnu však jen to, jak paní učitelka Janků údajně šlápla na Anetin špekáček. O půlnoci zaleháme na naše královské lože – přehozená plachta na zemi. Je krása, když se ráno probouzíte a už cítíte, jak máte příjemně mokry spacák. Já si teda nemůžu stěžovat, ale takový Matyáš ho mohl klidně ždímat.

V pár slovech stručně shrnu následující ranní události. Ovesná kaše, doplnění vody, sbalení se, lov borůvek, odchod z tábořiště, nepodívání se do mapy, špatná cesta, špatná značka, špatný směr, perfektní nálada. Kousek za vesnicí Pulčín to bereme po lesní cestě rovnou dolů za nosem, směr Lidečko. Po úspěšném překonání ohrady plné krav a nalezení správné cesty docházíme pod Čertovy skály. Jablko na svačinu a jde se dál. Touto dobou už komunikace v týmu není na bodu mrazu, bavíme se a jdeme jako skupina. Paráda. Správnou odbočku na Lačnovky sice úspěšně přecházíme, ale to vůbec nevadí. Tentokrát za to dokonce nenesu vinu jenom já, Anet mi potvrdila, že jdeme dobře. Nešli jsme. Nevadí, pokračujeme a na Trubiskách dáváme zasloužený oběd. Chleba s vepřovým masem ze sklenky. Taková dobrota! Postupně doráží i tým Valkýr a učitelky. Jsme tady brzo, a tak čekáme a plníme naše expediční cíle. Ještě fotka a může se vyrazit. Cesta na autobus byla krátká a pohodová, slunce nám krásně pálilo kůži a všichni se vesměs těšili domů. V sobotu mezi čtvrtou a pátou hodinou odpolední končíme naši expedici. Všichni přežili a teď se vydáváme domů.

Spousta věcí se nám nepovedla. Spoustu věcí jsme mohli udělat lépe. Za ty dva dny jsme se o sobě ale navzájem dozvěděli spoustu nového, naučili se komunikovat, pomáhat si. Hlavní na tom ale je, že jsme si to všichni užili! Na závěr bych chtěl poděkovat našim paním dofe-učitelkám, které s námi neztrácely trpělivost, i když někdy možná byly jako papiňák, tak nás na všechno suprově připravily a díky nim jsme úspěšně dokončili tuto bronzovou expedici.

Za tým *Epimedium Grandiflorum* podal zprávu Josef Bahr.